

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit  
Homilija na hodočašću svećenika Zagrebačke crkvene pokrajine  
Ludbreg, Proštenišće Predragocjene Krvi Kristove, 4. travnja 2011.  
Liturgijska čitanja: Iz 65,17-21; Iv 4,43-54.

Dragi oci biskupi, braćo prezbiteri i đakoni!  
Draga braćo i sestre u vjeri!

1. »Što je bitno? Sve je milost!« Te je riječi, neposredno prije smrti, izgovorio dušobrižnik Ambricourta, protagonist poznatog romana Georgesa Bernanosa: Dnevnik seoskog župnika. Tim riječima, koje odražavaju svećeničku egzistenciju življenu u neprestanom traženju Boga, u sredini koja je mnogo puta nezainteresirana, a često i protivna takvom nastojanju, izražava se smisao svećeničkog života, oslikan u tom literarnom liku glasovitog francuskog pisca.

Te riječi na izvrstan način izražavaju dinamizam vjere, koja se očituje u životu svećenika. I današnje evanđelje, draga subraćo, progovara svom snagom i jasnoćom, stavljajući vjeru u središte našega života i djelovanja. »Ako ne vidite znamenja i čudesa, ne vjerujete!« Od kraljevskoga službenika koji u tjeskobi moli Isusa da siđe i ozdravi mu sina, Isus traži upravo čin vjere. Čovjek, naime, najprije očekuje da vidi kako bi vjerovao, no Isus traži da se bezuvjetno vjeruje njegovim riječima.

Kraljevski službenik uporno ponavlja: »Gospodine, siđi dok mi ne umre dijete«, a Isus mu odgovara: »Idi, sin tvoj živi!«. Isus traži od čovjeka da povjeruje njegovoj riječi. Za kraljevskog službenika bilo je to teško, vrlo teško. On je doduše čuo Isusove riječi: »Idi, sin tvoj živi«, ali nije vidio ništa više od toga. Vjerojatno je u sebi razmišljao: zar nećeš poći sa mnom, ta ništa ne poduzimaš, mogu li onda vjerovati? Možda me se hoćeš samo riješiti, ili se ne želiš zamarati mojim problemom. Rekao si: »Idi!«. Ta je zapovijed dana meni, ali nisi poduzeo ništa: kako mogu vjerovati?

Kraljevski službenik je ipak smogao snage i povjerovao Isusovoj riječi: ništa nije vidio, ali je čuo riječi: »Idi, sin tvoj živi!« On više ne inzistira, već na osnovu Isusovih riječi odlazi vjerujući da je to istina.

Današnji evanđeoski odlomak završava riječima: »I povjerova on i sav dom njegov«. Povjerovavši Isusovoj riječi, kraljevski službenik je pošao, ali njegov hod je bio kao u nekoj tami, a na vijest o ozdravljenju sina, vjera zahvaća cijelo njegovo biće, sav njegov um. Između njega i Isusa rađa se povezanost iz koje će crpsti snagu za cijeli život, jer vjera preobražava dušu, osposobljujući je da živi u novosti života.

Koliko se puta u našem svećeničkom životu nađemo u prilikama kad je potrebno samo vjerovati mimo svake očitosti. Mi molimo i Gospodin nas rasvjetljuje, ali se i dalje čini kao da ništa ne poduzima: ništa se ne događa, situacija se ne mijenja, poteškoće ostaju. Ipak, čujemo glas koji govori našem srcu: Imaj povjerenja, to što ti se događa dobro je za tebe, moj križ vodi k uskrsnuću, potrebno je vjerovati.

2. Dragi subraćo u svećeništvu, danas na ovom svećeničkom hodočašću Zagrebačke crkvene pokrajine sa zahvalnošću želimo, zajedno sa sv. Pavlom ponavljati: »znam komu sam povjerovao« (2 Tim 1,12) te u svakidašnjim životnim okolnostima, praćenim brojnim protivštinama, nastojati čvrsto ostati uz Gospodina vršeći svoje poslanje.

Drago nam je što se nakon Svećeničke godine naša Crkva, posebno biskupije naše crkvene pokrajine, usmjerila prema središnjoj proslavi 600. obljetnice posebnoga štovanja Krvi Kristove u Ludbregu. U događanjima te proslave i u vidu pripreme Papinog pohoda

Hrvatskoj posebno značenje ima današnje hodočašće svećenika kojim se obilježava Svećenički dan Zagrebačke metropolije. U lijepom spomenu čuvamo prošlogodišnje nacionalno svećeničko hodočašće u Zagreb, o 50. obljetnici smrti blaženoga Alojzija Stepinca. Današnje hodočašće i ovaj prvi Svećenički dan naše Metropolije neka bude znak i snaga našeg svećeničkog zajedništva i međusobne povezanosti u biskupijama Zagrebačke metropolije. Neka i ovakvi susreti budu poticaj da budemo u svojoj službi budni, marljivi i savjesni kao i djelotvorni poticaj za svećeničko zajedništvo koje je toliko promicao blaženi Alojzije.

Zahvaljujem biskupu domaćinu mons. Josipu Mrzljaku i Varaždinskoj biskupiji koja je preuzela odgovornost za organizaciju ovoga susreta. Srdačno pozdravljam biskupa sisačkog mons. Vladu Košića i biskupa bjelovarsko-križevačkog mons. Vjekoslava Huzjaka. Mons. Nikola Kekić, biskup Križevačke eparhije ispričao je svoju nenazočnost zbog puta u Sjevernu Ameriku. Srdačno pozdravljam zagrebačke pomoćne biskupe: mons. Valentina Požaića, mons. Ivana Šaška i mons. Miju Gorskog.

Najsrdanije pozdravljam sve vas draga braćo prezbiteri i đakoni, dijecezanski i redovnički, biskupija Zagrebačke metropolije. Odajem vam priznanje i zahvalnost za vašu velikodušnu i predanu službu. Zahvalni smo za neprocjenjivi dar što ga svećenici predstavljaju za Crkvu i svijet, vršeći svoje poslanje i dopunjujući vlastitom patnjom ono »što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu« (Kol 1,24). Pozdravljam i sve vas, draga braćo i sestre u vjeri, što ste se priključili ovome slavlju sa svojim svećenicima moleći s njima i za njih i za sve one koji će ih slijediti na putu duhovnoga zvanja.

3. Svećenik je dionik otajstvenoga Božjeg nauma, izabran, pozvan i poslan biti znakom Božje ljubavi prema čovjeku. Svećenik je onaj koji djeluje *in persona Christi Capitis* – u osobi Krista Glave. Zahvaljujući događaju uskrsnuća Gospodinova svećenik zastupa Krista, koji je u Crkvi prisutan na način koji je potpuno oslobođen od ograničenosti prostora i vremena. Stoga odnos između Krista i svećenika nije jednostavno funkcionalne naravi, kao da bi svećenik bio neko pasivno sredstvo u Božjim rukama. Između Gospodina i svećenika uspostavlja se odnos zajedništva i pripadnosti. Po svetom ređenju svećenik se potpuno predaje Bogu kako bi se Bog mogao njime služiti. Bog se, draga braćo, želi služiti nama u svome djelu. Pozvani smo da budemo s Njime, kako bismo bili poslani od Njega. Samo onaj tko je s Njime, može ga upoznati i uistinu naviještati.

Isus nam je dao sve, samoga sebe. To nam svjedoči i Ludbreg u svojoj šest stoljeća dugoj povijesti posebnog štovanja Krvi Kristove. Isus nam je u Euharistiji na čudesan način ostavio sebe, svoju žrtvu na križu i svoje uskrsnuće, svoje tijelo i svoju prolivenu krv za naš život.

Dok je sav Božji narod, snagom krštenja, dionik Kristova svećeništva, služba zaređenog svećenika je jedinstveni i posebni dar Crkvi. Upravo u otajstvu svete Euharistije slavimo bit toga dara. »Nitko ne može reći: *ovo je moje tijelo* i *ovo je kalež moje krvi* osim u osobi Krista, jedincatoga velikog svećenika novoga i vječnoga saveza« (Benedikt XVI., *Sacramentum caritatis*, 23).

Svećenik djeluje u ime čitave Crkve kad upravlja molitvu Crkve, a osobito kad prinosi euharistijsku žrtvu. Stoga kaže Benedikt XVI.: »Nužno je da svećenici budu svjesni kako njihova služba u bilo kojem segmentu nikada ne smije stavljati u prvi plan njih same ili njihova vlastita mišljenja, nego Isusa Krista... Zbog toga preporučujem kleru - kaže Papa - da trajno produbljuje vlastitu euharistijsku službu kao ponizno služenje Kristu i njegovoj Crkvi« (*Sacramentum caritatis*, 23).

Dragi svećenici, nikada ne posumnajte u dostojanstvo svoga svećeništva! Nipošto nemojte sumnjati u povlasticu dara, koji vam je dan polaganjem ruku i izlivanjem Duha Svetoga. Svećenik treba biti *alter-Christus* - drugi Krist i živjeti svoju službu *in persona*

*Christi Capitis – u osobi Krista Glave.* To ne ostvarujemo samo govorom o tome, već prije svega vjerodostojnim životom, ako dakle životom pokazujemo i svjedočimo Krista.

Uvijek me se, na spomendan sv. Grgura Velikog pape i crkvenog naučitelja, dojmi kada u Časoslovu čitam na koji je način promišljao o svojoj službi. On poziva svakog biskupa i svećenika da provodi život dostojan poziva u koji je pozvan. Svoje razmišljanje zaključuje ovim prekrasnim odlomkom: »Jesam li ja onda stražar i kakav sam stražar, kad ne prebivam na brijegu djela, već i sad ležim u dolini slabosti? Moćan je doista stvoritelj i otkupitelj ljudskoga roda pa može meni nedostojnomu dati i uzvišenost života i djelotvornost jezika. Iz ljubavi prema njemu ni sebe ne štedim od njegovih riječi« (Iz Homilije o proroku Ezekielu, Knj. 1,11, 4-6: CCL. 142, 170-172).

4. Dragi prijatelji, današnje vrijeme nije lako za svećenike. Uostalom, je li ikad bilo lako vrijeme za naviještaj Radosne vijesti? Nismo li mi navjestitelji Gospodina Isusa koji je raspet na križu, ali onog istoga koji je treći dan uskrsnuo na novi život? Veliki su izazovi s kojima se danas moramo suočiti. Čvrsto vjerujem da se nikada, ama baš nikada, ne smijemo obeshrabriti, a svoj identitet uvijek trebamo shvaćati u odnosu na Isusa Krista, komu smo suobličeni po svetom Redu.

Nemojmo zanemariti vrijeme molitve kada trebamo biti u šutnji pred Riječju Božjom i slušati je. Za nas svećenike nemoguće je govoriti o Bogu, o Isusu, ako nismo u zajedništvu s Njime, ako ga ne slušamo, ako naše srce, naša vjera, naš život i naše osobno iskustvo ne govori o Njemu. Ne zaboravimo da je sav naš život zapravo duhovni život. Riječ Božja, liturgija, a posebno Misa, redovita sveta ispovijed, izgradnja kršćanske zajednice, župa, župni poslovi, služenje narodu, sve je to sastavni dio našega nasljedovanja Krista. Svećenik tu živi i svjedoči svoju duhovnost. Naša duhovnost i naš identitet uključuju predanje cijeloga života Kristu, sa svom svojom raznovrsnošću, sa svim svojim bolima i sa svim svojim radostima. Stoga vas bratski pozivam: Nemojte zanemariti svoj duhovni život i bdijte nad sobom da ne upadnete u napast.

Trebamo neprestano moliti kako bismo mogli ljubiti. Molitva nam daruje posebnu osjetljivost prema »drugima«, osposobljuje nas da budemo osjetljivi za njihove potrebe i za njihov život. Molitva nam omogućuje da prepoznamo one koje »nam je dao Otac nebeski«.

Unatoč brojnim preprekama na koje možemo naići, molitva je ta koja svakoga svećenika osposobljuje da vlastitim životom bude svjedok pastoralne ljubavi. Kada vidimo da to svjedočenje nadilazi naše snage, sjetimo se onoga što nam evanđelist Luka kaže o Isusovoj molitvi na Maslinskoj gori: »A kad je bio u smrtnoj muci, usrdnije se molio« (Lk 22, 43). U trenucima samoće, straha, bezvoljnosti, razočarenja, i mi trebamo s većim žarom moliti.

Molitva nam pomaže da zadržimo pogled uprt u Krista, od kojega trajno primamo snagu za svoj poziv. Naša molitva Časoslova u zajedništvu s Kristom i sa svećenicima cijeloga svijeta, pomaže nam u našem poslanju da budemo svjedoci uskrsnuća i da to iskustvo dijelimo s ljudima koji su nam darovani. Vjernost molitvi pomaže nam ostati na putu svetosti.

Draga braćo u svećeništvu, želim vam zahvaliti za sve što činite u svom svećeničkom i pastirskom životu, kao svećenici Isusa Krista. Ne bojte se vremena u kojemu živimo. Gospodin je s nama. Danas molimo Božji blagoslov za vaša nastojanja, za vaše planove i nadanja. Neka vaše svećeništvo bude puno zanosa, radosti i nade u Duhu Svetome. Uvjeren sam da je to moguće, ako smo otvoreni Bogu, ako molimo, ako imamo srce otvoreno za ljudske potrebe.

Draga braćo i sestre, radosna srca i puni nade pripremamo se za pohod Svetog Oca Hrvatskoj, 4. i 5. lipnja ove godine. Za pohod pape Benedikta XVI. pripremamo se pod geslom: *Zajedno u Kristu*. Neka očekivani Papin pohod urodi blagoslovom kristovskog zajedništva među nama svećenicima, u našoj Crkvi i u narodu hrvatskom. Amen.